

Sygnatura akt VI Ka 842/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 października 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Piotr Mika

Protokolant Dominika Koza

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 r.

przy udziale Adama Czarneckiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

sprawy

1. **A. G. (1)** ur. (...) w R.

syna A. i G.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 245 kk w zw. z art. 12 kk

2. **R. M.** ur. (...) w R.

syna K. i I.

oskarżonego z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 190a § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 191 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

3. **M. S. (1)** ur. (...) w R.

syna A. i M.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 191 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

4. **M. N.** ur. (...) w B.

syna A. i K.

oskarżonego z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 191 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

5. **A. L.** ur. (...) w R.

syna P. i D.

oskarżonego z art. 245 kpk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 190a § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 191 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 27 czerwca 2019 r. sygnatura akt II K 214/19

na mocy art. 437 k.p.k. 455 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 17 i 27 w ten sposób, że przypisane w nich oskarżonym A. L. (L.) i R. M. czyny kwalifikuje jako występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego M. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 842/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 października 2019 roku w części dotyczącej oskarżonych A. G. (1), A. L., M. N. i R. M.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie o sygn.. II K 214/19 Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej:

1. uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

- w dniu 10 kwietnia 2018 roku przy pl. (...) w R., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał pobicia małoletniego M. O. poprzez uderzanie go pięściami, kopanie po całym ciele i głowie oraz skakanie po nim, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci krwiaka powłok okolicy prawego łuku brwiowego oraz otarcia naskórka skroni prawej, gdzie obrażenia te stanowią naruszenie czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 19 maja 2018 r. przy ul. (...) w R., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał pobicia R. C. poprzez zadawanie wielokrotnych uderzeń pięściami w twarz i głowę oraz wielokrotnie kopiąc go w okolice żeber po stronie prawej i w plecy, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: stłuczenia grzbietu nosa, stłuczenia żeber po stronie prawej, obrzęk i zaczerwienie twarzy, gdzie obrażenia te stanowią naruszenie czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 4 czerwca 2018 r. w B. na terenie parku (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i z innymi osobami, dokonał pobicia R. C. poprzez zadanie wielokrotnych uderzeń pięścią w twarz i głowę, kopiąc po całym ciele oraz naskakując całym ciężarem ciała na głowę leżącego, czym doprowadził pokrzywdzonego do chwilowej utraty przytomności oraz spowodował obrażenia jego ciała w postaci: urazu głowy, ran głowy, stłuczenia nosa i grzbietu, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do 19 sierpnia 2018 r. i w okresie od 29 sierpnia 2018 r. do 30 listopada 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym, z M. N., A. L. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C., w celu wywarcia wpływu na świadka -pokrzywdzonego w toczącym się postępowaniu karnym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w R., nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w R. o sygn. (...), w ten sposób, że przychodził pod miejsce zamieszkania pokrzywdzonego w grupie osób, demonstrując swoją przynależność do subkultury pseudokibiców klubu piłkarskiego „ (...)” i wykrzykiwał pod jego oknami słowa cyt. (...) oraz kierował do jego matki słowa cyt. „Będziesz go oglądała w czarnym worku” czym wywarł u pokrzywdzonego uzasadnione okolicznościami poczucie strachu i bezpośredniego zagrożenia oraz nie możliwość swobodnego opuszczania miejsca zamieszkania, w tym uczęszczania do szkoły, gdyż każda taka próba wzbudzała w nim realne poczucie lęku przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na jego osobę ze strony sprawców przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego A. G. (1) w pkt 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 tiret 1 wyroku zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego M. O. nawiązkę w kwocie 300 zł;

5. na mocy art. 46 § 1 k.k.

a) w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 tiret 2 wyroku zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego R. C. kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

b) w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu A. G. (1) w pkt. 1 tiret 3 wyroku zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego R. C. kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, solidarnie z oskarżonym M. N.;

6. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z ciągiem przestępstw przypisanym oskarżonemu w pkt 1 wyroku orzekł wobec oskarżonego A. G. (1) zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi R. C. i M. O. oraz zakaz zbliżania się do każdego z nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

7. uznał oskarżonego M. N. za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do 30 listopada 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), A. L. i R. M. kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C., w celu wywarcia wpływu na świadka - pokrzywdzonego w toczącym się postępowaniu karnym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w R., nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w R. o sygn. (...), w ten sposób, że przychodził pod miejsce zamieszkania pokrzywdzonego w grupie osób, demonstrując swoją przynależność do subkultury pseudokibiców klubu piłkarskiego „ (...)” i wykrzykiwał pod jego oknami słowa cyt. (...) oraz kierował do jego matki słowa cyt. „Będziesz go oglądała w czarnym worku” czym wywarł u pokrzywdzonego uzasadnione okolicznościami poczucie strachu i bezpośredniego zagrożenia oraz nie możliwość swobodnego opuszczania miejsca zamieszkania, w tym uczęszczania do szkoły, gdyż każda taka próba wzbudzała w nim realne poczucie lęku przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na jego osobę ze strony sprawców, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. wymierzył mu karę 10 (miesiący pozbawienia wolności);

8. uznał oskarżonego M. N. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

- w dniu 4 czerwca 2018 r. w B. na terenie parku (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) oraz z innymi osobami, dokonał pobicia R. C. poprzez zadanie wielokrotnych uderzeń pięścią w twarz i głowę, kopiąc po całym ciele oraz naskakując całym ciężarem ciała na głowę leżącego, czym doprowadził pokrzywdzonego do chwilowej utraty przytomności oraz spowodował jego obrażenia ciała w postaci: urazu głowy, ran głowy, stłuczenia nosa i grzbietu,

czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w tym A. L., R. M. i M. S. (1) brał udział w pobiciu małoletniego D. P. poprzez zadanie pokrzywdzonemu wielokrotnych, silnych uderzeń pięścią w twarz i głowę oraz kopanie po całym ciele, czym spowodował powstanie u niego licznych: zadrapań na twarzy, krwawienia z nosa oraz opuchnięcia lewej części głowy za uchem, które to obrażenia stanowią naruszenie prawidłowych czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

9. uznał oskarżonego M. N. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. P. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska”, celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie zmuszał go do wypowiedziania słów powszechnie uznawanych za obelżywe kierowanych pod adresem klubu piłkarskiego „(...)” oraz uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. D. (2) w celu zmuszenia go do określonego zachowania polegającego na tym, aby usiadł na ławce przystanku autobusowego, a następnie aby podawał swoje dane osobowe w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu M. K. (1) w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu P. G. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

i za to na mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. N. w pkt 7-9 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

11. na mocy art. 46 § 1 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu M. N. w pkt. 8 tiret 1 wyroku zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego R. C. kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę solidarnie z oskarżonym A. G. (1);

12. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu M. N. w pkt. 8 tiret 2 wyroku zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego D. P. nawiazkę w kwocie 300 zł;

13. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z ciągiem przestępstw przypisanym oskarżonemu w pkt 8 wyroku orzekł wobec oskarżonego M. N. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi R. C. i D. P. oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

14. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z ciągiem przestępstw przypisanych oskarżonemu M. N. w pkt 9 wyroku zasądził od oskarżonego M. N. na rzecz:

a) pokrzywdzonego D. P. nawiazkę w kwocie 200 zł;

b) pokrzywdzonego D. D. (2) nawiazkę w kwocie 200 zł;

c) pokrzywdzonego M. K. (2) nawiazkę w kwocie 200 zł;

d) pokrzywdzonego P. G. nawiazkę w kwocie 200 zł;

15. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwami wchodzącymi w skład ciągu przestępstw opisanymi w pkt 9 tiret 2-4 wyroku orzekł wobec oskarżonego M. N. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi D. D. (2), M. K. (1) i P. G. oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

16. uznał oskarżonego A. L., za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do 2 grudnia 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), M. N. i R. M., wielokrotnie kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C., w celu wywarcia wpływu na świadka - pokrzywdzonego w toczącym się postępowaniu karnym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w R., nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w R. o sygn.(...), w ten sposób, że wielokrotnie przychodził pod miejsce zamieszkania pokrzywdzonego w grupie osób, demonstrując swoją przynależność do subkultury pseudokibiców klubu piłkarskiego „ (...)” i wykrzykiwał pod jego oknami słowa cyt. (...) oraz kierował do jego matki słowa cyt. „Będziesz go oglądała w czarnym worku”, a ponadto w dniu 2 grudnia 2018 roku działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. wyłamał drzwi wejściowe do mieszkania pokrzywdzonego poprzez ich kopanie, czym wywarł u pokrzywdzonego uzasadnione okolicznościami poczucie strachu i bezpośredniego zagrożenia oraz nie możność swobodnego opuszczania miejsca zamieszkania, w tym uczęszczania do szkoły, gdyż każda taka próba wzbudzała w nim realne poczucie lęku przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na jego osobę ze strony sprawców, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

17. uznał oskarżonego A. L. za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do dnia 30 września 2018 r. w R., działając czynem ciągłym i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. M. oraz innymi ustalonymi osobami groził B. C. (1) pozbawieniem życia lub zdrowia pokrzywdzonej i członków jej rodziny oraz spaleniem mieszkania, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami realne poczucie zagrożenia, a ponadto w okresie od 30 maja 2018 roku do 2 grudnia 2018 roku w R., działając czynem ciągłym i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. M. uporczywie nękał B. C. (1) poprzez wielokrotne przychodzenie pod miejsce

zamieszkania pokrzywdzonej, chodzenie za pokrzywdzoną, znieważanie jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, a ponadto w dniu 2 grudnia 2018 r. działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. wyłamała drzwi wejściowe do mieszkania pokrzywdzonej poprzez ich kopanie, a następnie wysłał wiadomość poprzez aplikację M. do koleżanki niepełnosprawnego umysłowo syna pokrzywdzonej D. C. (1), który był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia grożąc mu pobiciem, czym wywarł u B. C. (1) uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i naruszenia jej prywatności, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

18. uznał oskarżonego A. L., za winnego tego, że w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w tym z M. N., R. M. i M. S. (1) brał udział w pobiciu małoletniego D. P. poprzez zadanie pokrzywdzonemu wielokrotnych silnych uderzeń pięścią w twarz i głowę oraz kopanie po całym ciele, czym spowodował powstanie u niego: licznych zadrapań na twarzy, krwawienia z nosa oraz opuchnięcia lewej części głowy za uchem, które to obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

19. uznał oskarżonego A. L. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. P. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska”, celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie zmuszał go do wypowiedzania słów powszechnie uznawanych za obelżywe kierowanych pod adresem klubu piłkarskiego „(...)” oraz uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. D. (2) w celu zmuszenia go do określonego zachowania polegającego na tym, aby usiadł na ławce przystanku autobusowego, a następnie aby podawał swoje dane osobowe w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu M. K. (1) w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając i w porozumieniu z M. N., R. M., M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu P. G. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na

portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „ (...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

i za to na mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

20. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego A. L. w pkt 16-19 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

21. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 17 wyroku orzekł wobec oskarżonego A. L. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B. C. (1) oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

22. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 18 wyroku zasądził od oskarżonego A. L. na rzecz pokrzywdzonego D. P. nawiązkę w kwocie 300 zł;

23. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 18 wyroku orzekł wobec oskarżonego A. L. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym D. P. oraz zakaz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

24. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z ciągiem przestępstw przypisanych oskarżonemu A. L. w pkt 19 wyroku zasądził od oskarżonego A. L. na rzecz:

a) pokrzywdzonego D. P. nawiązkę w kwocie 200 zł;

b) pokrzywdzonego D. D. (2) nawiązkę w kwocie 200 zł;

c) pokrzywdzonego M. K. (2) nawiązkę w kwocie 200 zł;

d) pokrzywdzonego P. G. nawiązkę w kwocie 200 zł;

25. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwami wchodzącymi w skład ciągu przestępstw opisanymi w pkt 19 tiret 2-4 wyroku orzekł wobec oskarżonego A. L. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi D. D. (2), M. K. (1) i P. G. oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

26. uznał oskarżonego R. M., za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do 2 grudnia 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), M. N. i A. L., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C., w celu wywarcia wpływu na świadka - pokrzywdzonego w toczącym się postępowaniu karnym prowadzonym przez Komendę Miejską Policji w R., nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w R.o sygn(...), w ten sposób, że wielokrotnie przychodził pod miejsce zamieszkania pokrzywdzonego w grupie osób, demonstrując swoją przynależność do subkultury pseudokibiców klubu piłkarskiego „ (...)” i wykrzykiwał pod jego oknami słowa cyt. (...) oraz kierował do jego matki słowa cyt. „Będziesz go oglądała w czarnym worku”, a ponadto w dniu 2 grudnia 2018 roku działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. wyłamał drzwi wejściowe do mieszkania pokrzywdzonego poprzez ich kopanie, czym wywarł u pokrzywdzonego uzasadnione okolicznościami poczucie strachu i bezpośredniego zagrożenia oraz nie możliwość swobodnego opuszczania miejsca zamieszkania, w tym uczęszczania do szkoły, gdyż każda taka próba wzbudzała w nim realne poczucie lęku przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na jego osobę ze strony sprawców, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

27. uznał oskarżonego R. M. za winnego tego, że w okresie od 30 maja 2018 r. do dnia 30 września 2018 r. w R., działając czynem ciągłym i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. L. oraz innymi ustalonymi osobami groził B. C. (1) pozbawieniem życia lub zdrowia pokrzywdzonej i członków jej rodziny oraz spaleniem mieszkania czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami realne poczucie zagrożenia, a ponadto w okresie od 30 maja 2018 roku do 2 grudnia 2018 roku w R., działając czynem ciągłym i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. L. uporczywie nękał B. C. (1) poprzez wielokrotne przychodzenie pod miejsce zamieszkania pokrzywdzonej, chodzenie za pokrzywdzoną, znieważanie jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, a ponadto w dniu 2 grudnia 2018 r. działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. wyłamał drzwi wejściowe do mieszkania pokrzywdzonej poprzez ich kopanie, czym wywarł u B. C. (1) uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i naruszenia jej prywatności, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

28. uznał oskarżonego R. M., za winnego tego, że w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w tym z M. N., A. L. i M. S. (1) brał udział w pobiciu małoletniego D. P. poprzez zadanie pokrzywdzonemu wielokrotnych silnych uderzeń pięścią w twarz i głowę oraz kopanie po całym ciele, czym spowodował powstanie u niego: licznych zadrapań na twarzy, krwawienia z nosa oraz opuchnięcia lewej części głowy za uchem, które to obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów jego ciała na okres do 7 dni, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

29. uznał oskarżonego R. M. za winnego tego że, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., A. L. i M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. P. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska”, celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie zmuszał go do wypowiedzania słów powszechnie uznawanych za obelżywe kierowanych pod adresem klubu piłkarskiego „(...)” oraz uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., A. L. i M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu D. D. (2) w celu zmuszenia go do określonego zachowania polegającego na tym, aby usiadł na ławce przystanku autobusowego, a następnie aby podawał swoje dane osobowe w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., A. L. i M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu M. K. (1) w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii (...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił

się publicznie i z oczywiście błędnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

- w dniu 31 października 2018 r. w R. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., A. L. i M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami groził pobiciem małoletniemu P. G. w celu zmuszenia go do określonego zachowania związanego z podaniem swoich danych osobowych w postaci „imienia i nazwiska” celem powiązania tych danych z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)”, a następnie uniemożliwił mu swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia do autobusu linii(...), który podjechał na przystanek, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i z oczywiście błędnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

i za to na mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

30. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego R. M. w pkt 26-29 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

31. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 27 wyroku orzekł wobec oskarżonego R. M. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B. C. (1) oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

32. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 28 wyroku zasądził od oskarżonego R. M. na rzecz pokrzywdzonego D. P. nawiązkę w kwocie 300 zł;

33. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu w pkt 28 wyroku orzekł wobec oskarżonego R. M. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym D. P. oraz zakaz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat;

34. na mocy art. 57a § 2 k.k. w związku z ciągiem przestępstw przypisanych oskarżonemu R. M. w pkt 29 wyroku zasądził od oskarżonego R. M. na rzecz:

a) pokrzywdzonego D. P. nawiązkę w kwocie 200 zł;

b) pokrzywdzonego D. D. (2) nawiązkę w kwocie 200 zł;

c) pokrzywdzonego M. K. (2) nawiązkę w kwocie 200 zł;

d) pokrzywdzonego P. G. nawiązkę w kwocie 200 zł;

35. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku z przestępstwami wchodzącymi w skład ciągu przestępstw opisanymi w pkt 29 tiret 2-4 wyroku orzekł wobec oskarżonego R. M. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi D. D. (2), M. K. (1) i P. G. oraz zakaz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 lat.

Wyrok zaskarżyli m.in.: obrońca oskarżonych A. G. (1), A. L., M. N. oraz obrońca oskarżonego R. M..

Obrońca oskarżonych A. G. (1), A. L., M. N. zaskarżył wyrok:

I. w części dotyczącej oskarżonego A. G. (1):

- w zakresie punktu 1 wyroku – uznającego oskarżonego za winnego popełnienia czynów z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – co do kary;

- w zakresie punktu 2 wyroku – uznającego oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – co do winy;

II. w części dotyczącej oskarżonego M. N.:

- w zakresie punktu 7 wyroku – uznającego oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – co do winy;

- w zakresie punktu 8 tiret drugie wyroku – uznającego oskarżonego za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na szkodę D. P. – co do winy;

- w zakresie punktu 8 tiret 1 in fine wyroku – uznającego oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na szkodę R. C. – co do kary;

- w zakresie punktu 9 wyroku – uznającego oskarżonego za winnego popełnienie czynów z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – co do winy;

III. w części dotyczącej oskarżonego A. L. w zakresie punktów od 16 do 19 wyroku uznających oskarżonego za winnego przypisanych mu przestępstw – co do winy.

Zaskarżonemu wyroki obrońca ww. oskarżonych zarzucił:

I. w części dotyczącej oskarżonego A. G. (1):

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego A. G. (1) poprzez odmowę uznania ich za wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. opisanego w punkcie 2 wyroku, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego znajdowały oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonych A. L. i M. N. oraz były spójne i konsekwentne;

b) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków, a zwłaszcza R. C., B. C. (1), M. G. i A. B. poprzez uznanie ich za wiarygodne w zakresie, w jakim twierdzili, iż A. G. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. N., A. L. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w celu wywarcia wpływu na świadka pokrzywdzonego, podczas gdy ww. świadkowie jako osoby skonfliktowane z oskarżonymi, w tym z A. G. i darzące ich niechęcią miały interes w składaniu obciążających oskarżonego zeznań, a ich relacje procesowe zawierały nieścisłości i nie znajdowały oparcia w pozostałym materiale dowodowym;

2) w konsekwencji wyżej opisanej obrazy przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony A. G. (1) w okresie od 30 maja 2018 r. do 19 sierpnia 2018 r. i w okresie od 29 sierpnia 2018 r. do 30 listopada 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym, z M. N., A. L. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w sytuacji, gdy z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego popartych wyjaśnieniami współoskarżonych wynika, że oskarżony w żaden sposób nie kierował gróźb w stosunku do R. C., a spotkania oskarżonego z pokrzywdzonym lub jego matką B. C. (1) miały charakter przypadkowy;

3) rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która nie uwzględnia w sposób należyty okoliczności łagodzących występujących po stronie oskarżonego, takich jak uprzednia niekaralność, młodociany wiek, wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonego.

II. w części dotyczącej oskarżonego M. N.:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. N. poprzez odmowę uznania ich za wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. opisanego w punkcie 7 wyroku oraz czynów opisanych w punktach 8 tiret 2 oraz 9 wyroku, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego znajdowały oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonych A. L. i A. G. (1) oraz były spójne i konsekwentne, zaś zawarty w punkcie 7 wyroku opis czynu przypisanego oskarżonemu stoi w sprzeczności ze stanem faktycznym opisanym w uzasadnieniu wyroku;

b) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków, a zwłaszcza R. C., B. C. (1), M. G. i A. B. poprzez uznanie ich za wiarygodne w zakresie, w jakim twierdzili, iż A. G. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), A. L. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w celu wywarcia wpływu na świadka pokrzywdzonego, podczas gdy ww. świadkowie jako osoby skonfliktowane z oskarżonymi, w tym z M. N. i darzące ich niechęcią miały interes w składaniu obciążających oskarżonego zeznań, a ich relacje procesowe zawierały nieścisłości i nie znajdowały oparcia w pozostałym materiale dowodowym;

c) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków M. K. (3), P. G. i D. P. polegającej na przyjęciu, że z zeznań świadków wynikało, że oskarżony M. N. w dniu 31 października 2018 roku brał udział w pobiciu małoletniego D. P., w sytuacji gdy z relacji procesowych świadków nie wynikało, aby M. N. był czynnym uczestnikiem zajścia i stosował przemoc wobec pokrzywdzonego, jak również brak było dowodów na to, że w tym samym dniu groził pobiciem D. P. i pozostałym pokrzywdzonym, tj. D. D. (2), M. K. (1) oraz P. G. w celu zmuszenia ich do określonego zachowania;

2) w konsekwencji wyżej opisanej obraży przepisów postępowania błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony A. G. (1) w okresie od 30 maja 2018 r. do 30 listopada 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym, z A. G. (1), A. L. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w sytuacji, gdy z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego popartych wyjaśnieniami współoskarżonych wynika, że oskarżony w żaden sposób nie kierował gróźb w stosunku do R. C.,

- oskarżony M. N. w dniu 31 października 2018 roku brał udział w pobiciu małoletniego D. P.,

- oskarżony M. N. w dniu 31 października 2018 roku groził pobiciem w celu zmuszenia do określonego zachowania D. P., D. D. (2), M. K. (1) oraz P. G.;

3) rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 8 tiret 2 in fine wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która nie uwzględniła w sposób należyty okoliczności łagodzących występujących po stronie oskarżonego, takich jak uprzednia niekaralność, młodociany wiek, wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonego.

III. w części dotyczącej oskarżonego A. L.:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego A. L. poprzez odmowę uznania ich za wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. opisanego w punkcie 16 wyroku oraz czynów opisanych w punktach 17, 18 oraz 19 wyroku, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego znajdowały oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonych M. N. i A. G. (1) oraz były spójne i konsekwentne, zaś zawarty w punkcie 16 wyroku opis czynu przypisanego oskarżonemu stoi w sprzeczności ze stanem faktycznym opisanym w uzasadnieniu wyroku;

b) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków, a zwłaszcza R. C., B. C. (1), M. G. i A. B. poprzez uznanie ich za wiarygodne w zakresie, w jakim twierdzili, iż A. L. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z A. G. (1), M. N. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w celu wywarcia wpływu na świadka pokrzywdzonego, podczas gdy ww. świadkowie jako osoby skonfliktowane z oskarżonymi, w tym z M. N. i darzące ich niechęcią miały interes w składaniu obciążających oskarżonego zeznań, a ich relacje procesowe zawierały nieścisłości i nie znajdowały oparcia w pozostałym materiale dowodowym;

c) dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków M. K. (3), P. G. i D. P. polegającej na przyjęciu, że z zeznań świadków wynikało, że oskarżony A. L. w dniu 31 października 2018 roku brał udział w pobiciu małoletniego D. P., w sytuacji gdy z relacji procesowych świadków nie wynikało, aby A. L. był czynnym uczestnikiem zajścia i stosował przemoc wobec pokrzywdzonego, jak również brak było dowodów na to, że w tym samym dniu groził pobiciem D. P. i pozostałym pokrzywdzonym, tj. D. D. (2), M. K. (1) oraz P. G. w celu zmuszenia ich do określonego zachowania;

2) w konsekwencji wyżej opisanej obrazu przepisów postępowania błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony A. L. w okresie od 30 maja 2018 r. do 30 listopada 2018 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym, z A. G. (1), M. N. i R. M., kierował groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia na szkodę R. C. w sytuacji, gdy z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego popartych wyjaśnieniami współoskarżonych wynika, że oskarżony w żaden sposób nie kierował groźb w stosunku do R. C.,

- oskarżony A. L. w okresie od 30 maja 2018 roku do 30 listopada 2018 roku w R. kierował groźby karalne wobec B. C. (1) i uporczywie ją nękał,

- oskarżony A. L. w dniu 31 października 2018 roku brał udział w pobiciu małoletniego D. P.,

- oskarżony A. L. w dniu 31 października 2018 roku groził pobiciem w celu zmuszenia do określonego zachowania D. P., D. D. (2), M. K. (1) oraz P. G..

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- w punkcie 1 obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary do 1 roku pozbawienia wolności,

- w punkcie 2 uniewinnienie oskarżonego A. G. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1.IV aktu oskarżenia,

- w punkcie 7 uniewinnienie oskarżonego M. N. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2.I aktu oskarżenia,

- w punkcie 8 tiret 2 uniewinnienie oskarżonego M. N. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2.III aktu oskarżenia,

- w punkcie 8 tiret 1 obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy,

- w punkcie 9 uniewinnienie oskarżonego M. N. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie 2.IV, 2.V, 2.VI i 2.VII aktu oskarżenia,

- w punkcie 16 uniewinnienie oskarżonego A. L. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3.I aktu oskarżenia,

-w punkcie 17 uniewinnienie oskarżonego A. L. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3.II aktu oskarżenia,

- w punkcie 18 uniewinnienie oskarżonego A. L. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3.III aktu oskarżenia,
- w punkcie 19 uniewinnienie oskarżonego A. L. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie 3.IV, 3.V, 3.VI i 3.VII aktu oskarżenia.

Obrońca oskarżonego R. M. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

- w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 26 i 27 zaskarżonego wyroku mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj.:

a) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. i art. 167 k.p.k. poprzez brak inicjatywy dowodowej sądu w zakresie ustalenia, czy świadek W. H. z uwagi na chorobę oczu miała możliwość zauważenia szczegółów wyglądu i ubioru sprawców uszkodzenia drzwi w mieszkaniu państwa C. w dniu 2 grudnia 2018 roku, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny zeznań świadka i ostatecznego przyznania waloru wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym w sytuacji, kiedy złożone przed sądem depozycje świadka znacząco różniły się od tych z postępowania przygotowawczego;

b) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka B. C. (1), wyrażającej się w bezzasadnym przyznaniu im waloru wiarygodności w zakresie okoliczności, które wskazują na niewątpliwy udział oskarżonego w zastraszaniu i groźeniu rodzinie C. z całkowitym pominięciem okoliczności stawiających winę i sprawstwo oskarżonego pod znakiem zapytania, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia w procesie decyzyjnym sądu wątpliwości dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przeprowadzonego dowodu,

c) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka R. C. wyrażającej się w bezzasadnym przyznaniu im waloru wiarygodności w zakresie okoliczności, które wskazują na niewątpliwy udział oskarżonego w zastraszaniu i groźeniu rodzinie C. z całkowitym pominięciem okoliczności stawiających winę i sprawstwo oskarżonego pod znakiem zapytania, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia w procesie decyzyjnym sądu wątpliwości dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przeprowadzonego dowodu,

d) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka W. H. wyrażającej się w bezzasadnym przyznaniu im waloru wiarygodności w zakresie okoliczności, które wskazują na udział oskarżonego w zdarzeniu z dnia 2 grudnia 2018 roku z całkowitym pominięciem okoliczności stawiających winę i sprawstwo oskarżonego pod znakiem zapytania, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia w procesie decyzyjnym sądu wątpliwości dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przeprowadzonego dowodu,

e) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka D. C. (2) wyrażającej się w bezzasadnym przyznaniu im waloru wiarygodności w zakresie okoliczności, które wskazują na niewątpliwy udział oskarżonego w zastraszaniu i groźeniu rodzinie C. z całkowitym pominięciem okoliczności stawiających winę i sprawstwo oskarżonego pod znakiem zapytania, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia w procesie decyzyjnym sądu wątpliwości dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przeprowadzonego dowodu,

f) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień R. M. wyrażającej się w bezzasadnej odmowie przyznania im waloru wiarygodności w zakresie, w jakim negował on swoje sprawstwo i winę odnośnie czynów związanych z B. i R. C. w sytuacji, kiedy wersja wydarzeń prezentowana przez oskarżonego znajduje swoje uzasadnienie w stanie faktycznym sprawy wynikającym z zeznań pokrzywdzonych jak również świadków D. Z., A. P. oraz A. D. jak również pozostałych współoskarżonych z K. K. (2) łącznie, co w konsekwencji doprowadziło

do nieuwzględnienia w procesie decyzyjnym sądu wątpliwości dotyczących sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przeprowadzonych dowodów,

przy czym zasygnalizowane naruszenia prawa procesowego skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść, a polegały na uznaniu, że w okresie od 30 maja 2018 roku do 2 grudnia 2018 roku oskarżony groził R. C. oraz że w dniu 2 grudnia 2018 roku wyważył drzwi w mieszkaniu państwa C..

W oparciu o te zarzuty obrońca R. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie tego oskarżonego od czynów przypisanych w punktach 26 i 27 wyroku, względnie o uchylenie w tym zakresie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. M. w zakresie czynów przypisanych tego oskarżonemu w punktach 28 i 29 zarzucił wyrokowi mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że przypisany oskarżonemu w punkcie 28 czyn zabroniony stanowi odrębny występki w stosunku do przypisanego oskarżonemu ciągu przestępstw objętych punktem 29 podczas, gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny sprawy wskazuje na konieczność zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako jednego czynu zabronionego wypełniającego znamiona przestępstwa pobicia w związku z zmuszaniem do określonego zachowania się, tj. czynu stypizowanego w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

W oparciu o ten zarzut obrońca R. M. wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego stanowi występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty obu apelacji uznać należało za bezzasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych A. G. (1), M. N. i A. L. dotyczących naruszenia art. 7 k.p.k. w związku z odmówieniem wiary złożonym przez tych oskarżonych wyjaśnieniom, w których zaprzeczyli oni swojemu udziałowi i sprawstwu w zakresie przypisanych im czynów z art. 245 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. (zarzuty nr I. 1a, II. 1a, III. 1a apelacji obrońcy), jak też dotyczących uznania za wiarygodne dowodów z zeznań pokrzywdzonych i potwierdzających ich relacje świadków (zarzuty nr I. 1b, II. 1b, III. 1b) wskazać należy, że zostały one oparte w pierwszym rzędzie na tezie, że uchybieniem sądu meriti miało być odmówienie wiary wyjaśnieniom tych oskarżonych w sytuacji, gdy wyjaśnienia te były zgodne, wzajemnie uzupełniające się i konsekwentne. W ocenie sądu odwoławczego wskazane cechy wyjaśnień oskarżonych samodzielnie nie mogą przesądzać kwestii ich wiarygodności, tym bardziej że wszyscy wskazani oskarżeni, jak też oskarżony R. M. są osobami, które nie ukrywały nawet znajomości ze sobą i swoich kontaktów związanych w głównej mierze z kibicowaniem zespołowi (...). Zważywszy więc na istniejącą z tego powodu sposobność do uzgodnienia przez nich wspólnej zgodnej relacji wskazane cechy ich wyjaśnień musiały zostać ocenione w konfrontacji z dowodami obciążającymi. W sytuacji gdy sąd I instancji uznał dowody obciążające z uwagi na wskazane przez niego właściwości tych dowodów za wiarygodne, odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonych mimo ich logiczności i wzajemnej spójności było w pełni uprawnione i mieściło się w granicach swobodnej oceny dowodów. Niejednokrotnie w praktyce sądowej dwie grupy sprzecznych ze sobą dowodów cechuje podobny stopień wzajemnej spójności. Przewyciężenie wątpliwości w takiej sytuacji wymaga za zwyczaj odwołania się do zasad doświadczenia życiowego, które pozwalają na obdarzenie wiarą właśnie tych dowodów, których wymowa bliższa jest doświadczeniu życiowemu. Trudno byłoby w tym kontekście uznać za zgodne z doświadczeniem życiowym i logiczne działania pokrzywdzonych R. C. oraz jego matki B. C. (1), którzy mając świadomość nieukrywanego nawet przez oskarżonych konfliktu pomiędzy R. C. a oskarżonymi na tle kibicowania różnym drużynom piłkarskim, który to konflikt był przecież przyczyną potwierdzonego przez samych oskarżonych pobicia R. C., podjąć mieliby działania w celu fałszywego obciążenia oskarżonych niepopołnionymi przez nich przestępstwami. Spodziewanym przez pokrzywdzonych skutkiem takiego działania musiałoby być przecież zaostrenie wspomnianego konfliktu

narażające pokrzywdzonych na dalsze oględnie mówiąc niekorzystne dla nich reperkusje ze strony środowiska kibiców, z którymi związani są oskarżeni. Trudno w takiej sytuacji bez popadania w sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego przypisywać pokrzywdzonym intencjonalnego obciążenia oskarżonych nieprawdziwymi zarzutami. Zrelacjonowany przez pokrzywdzonych opis zachowań oskarżonych nie pozostawia również pola dla wątpliwości, czy zeznania R. C. i jego matki nie są skutkiem swoistego przewrażliwienia na obecność oskarżonych w pobliżu ich miejsca zamieszkania, jak też obaw związanych z kontaktem z oskarżonymi w innych miejscach, które to przewrażliwienie mogłoby stanowić źródło nadinterpretacji przez pokrzywdzonych motywów, jakie miały towarzyszyć zachowaniom oskarżonych. Wyzwiska i groźby padające pod adresem pokrzywdzonych pozwalają te motywy odkodować w sposób niepozostawiający wątpliwości co do ich charakteru i celu. Tym samym brak podstaw, aby relacje pokrzywdzonych uznać za efekt nieuświadomionego mijania się z prawdą na skutek nadmiernych obaw przed zemstą ze strony oskarżonych za fakt złożenia przez pokrzywdzonych doniesienia dotyczącego pobicia R. C..

Obrońca oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. prawidłowość oceny dowodów stara się podważyć wskazując na rzekomy brak motywów oskarżonych dla wywierania na pokrzywdzonym R. C. wpływu na treść jego zeznań dotyczących pobicia, o czym świadczyć ma okoliczność, że swojemu udziałowi w pobiciu R. C. nie zaprzeczyli i, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym, przyznali się do stawianych im w tym zakresie zarzutów. Kwestię motywów towarzyszących działaniom oskarżonych ocenić należy jednak inaczej w kontekście dwóch okoliczności. Z jednej strony oskarżeni mimo przyznania się w postępowaniu przygotowawczym do pobicia R. C. w dalszym toku prowadzonego przeciwko nim postępowania mieli możliwość wycofania się z wcześniejszych wyjaśnień, zwłaszcza gdyby towarzyszyła temu zmiana zeznań pokrzywdzonego na relację zaprzeczającą ich udziałowi w pobiciu. Oczywiście jest, że taka sytuacja procesowa nie musiałaby prowadzić automatycznie do uwolnienia oskarżonych od zarzutów, jednak mogli oni na to liczyć. Z drugiej strony używanie pod adresem R. C. wyzwiska „(...)” w powiązaniu z jednoznacznie wyrażoną przez oskarżonych M. N. („Kiedy mnie by ktoś pobił z kibiców drużyny przeciwnej, nie zgłosiłbym tego na Policję” – wyjaśnienia karta 1577 verte) i A. L. („Jakby mnie ktoś pobił z drużyny przeciwnej, nie zgłaszałby tego na Policję” – wyjaśnienia karta 1578) dezaprobatą dla osób informujących Policję o przestępstwach popełnianych w związku z konfliktami pomiędzy rywalizującymi ze sobą grupami kibiców, świadczą o tym, że działaniom oskarżonych ukierunkowanym na wycofanie się R. C. z obciążających oskarżonych zeznań wcale nie musiała towarzyszyć chęć polepszenia swojej sytuacji procesowej przez oskarżonych. Zacytowane wyjaśnienia oskarżonych M. N. i A. L. są dla sądu odwoławczego jednoznacznym wyrazem obowiązującego w środowiskach kibicowskich swoistego kanonu, zgodnie z którym informowanie Policji o pobiciu z powodu przynależności do tej bądź innej grupy kibicowskiej jest „niehonorowe”. Dowodem na to, że oskarżeni kierowali się takim właśnie standardem są także koszulki używane przez grupę kibiców, do której należeli wszyscy oskarżeni, na których to koszulkach umieszczono napis: „Odmawiam składania zeznań”. Tym samym oskarżeni nawet nie kwestionując przed organami ścigania swojego udziału w pobiciu pokrzywdzonego, swoje działania ukierunkowane na zmianę zeznań przez pokrzywdzonego równie dobrze mogli motywować chęcią przymuszenia R. C. do zastosowania się do wspomnianego kanonu. Sama postawa R. C. w toku całego postępowania, w szczególności fakt, że w jego początkowej fazie nie chciał on współpracować z organami ścigania, zaś zawiadomienia o pobiciach syna składała na Policji jego matka, świadczy o tym, że i sam pokrzywdzony początkowo starał się dochować standardom obowiązującym w środowiskach kibicowskich.

Obrońca oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. wywodzi, że do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przez sąd I instancji miało dojść na skutek nieuwzględnienia okoliczności, że będący członkami jednej rodziny R. C., B. C. (1), M. G. i A. B., to osoby skonfliktowane z oskarżonymi i darzące ich niechęcią, które miały interes w składaniu obciążających oskarżonych zeznań, a ich relacje procesowe zawierały nieścisłości i nie znajdowały oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Tymczasem poza konfliktem wynikającym z zachowań oskarżonych stanowiących podstawę faktyczną stawianych im zarzutów brak jest jakichkolwiek wiarygodnych informacji o innym konflikcie pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonymi, który mógłby stanowić motyw dla podjęcia przez pokrzywdzonych działań w celu fałszywego obciążenia oskarżonych. Aktualny konflikt pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonymi i towarzysząca pokrzywdzonym niechęć do oskarżonych nie mogą przecież dziwić, skoro pokrzywdzeni stali się ofiarami bezprawnych działań oskarżonych. Upraszczając wywód: nie sposób o ofierze przestępstwa twierdzić, że

jest niewiarygodna, tylko dlatego, że darzy niechęcią sprawcę przestępstwa. Istotny dla oceny wiarygodności relacji pokrzywdzonych mógłby być ewentualny wcześniejszy niż zarzucone oskarżonym czyny konflikt pomiędzy nimi a pokrzywdzonymi. O istnieniu takiego konfliktu nie mogą świadczyć niemające wsparcia w innych dowodach depozycje samych oskarżonych, zwłaszcza że depozycje te stanowiły w istocie nieudolną próbę przedstawienia usprawiedliwienia dla udziału w pobiciu R. C.. Próby usprawiedliwiania aktów przemocy wobec R. C. rzekomymi wyzwiskami, jakie ten miał kierować pod adresem osób związanych z oskarżonymi jawią się jako z gruntu niewiarygodne, gdy uwzględnić niekonsekwentne wyjaśnienia oskarżonego M. N., w kwestii tego, kogo rzekomo miał wyzywać pokrzywdzony (wyjaśnienia M. N. – karta 1576 verte)

Argumentem obrońcy oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. mającym świadczyć o niewiarygodności dowodów obciążających w zakresie czynów z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. ma być okoliczność, że poza członkami rodziny C. nikt nie potwierdził faktu gróźb kierowanych przez oskarżonych pod adresem pokrzywdzonych. W tym zakresie zeznania policjantki A. J. obrońca ten przedstawia jako niemiarodajne z uwagi na fakt, że o groźbach świadek ta czerpała wiedzę wyłącznie od B. C. (1). W odniesieniu do zeznań świadka A. J. wskazać wypada, że choć świadek ten nie jest świadkiem bezpośrednim, to jednak potwierdza okoliczność, że twierdzenia B. C. (1) dotyczące zachowań oskarżonych nie zostały przez pokrzywdzoną sformułowane wyłącznie w czasie czynności procesowych związanych z przesłuchaniem jej w charakterze świadka, lecz o zdarzeniach z udziałem oskarżonych pokrzywdzona informowała Policję jeszcze przed złożeniem zeznań i formalnym doniesieniem o popełnieniu przestępstwa, co traktować należy w zgodzie z doświadczeniem życiowym za okoliczność potwierdzającą wiarygodność pokrzywdzonej. Z kolei okoliczność, iż poza rodziną C. inne osoby nie potwierdzały relacji członków tej rodziny, stwierdzić należy, że nie dziwi w świetle zasad doświadczenia życiowego niechęć postronnych osób w angażowanie się w konflikt pomiędzy tą rodziną a grupą kibiców z obawy, aby samemu nie stać się celem bezprawnych działań tej grupy. Jako przykład takiej postawy wystarczy wskazać relacje składane przez świadka A. K., który mimo że osobiście ucierpiał w zdarzeniu z dnia 19 maja 2018 roku i udzielana była mu pomoc medyczna, w swoich pierwszych zeznaniach nawet nie wskazał na fakt doznania obrażeń ciała, a później konsekwentnie nie domagał się ścigania sprawcy, który spowodował jego obrażenia. Innym przykładem takiej postawy jest także postawa brata pokrzywdzonego, tj. D. C. (3), który mimo pobicia go przez grupę kibiców (...) nie domagał się ścigania sprawców. (zeznania D. C. (3) – karty 403-404)

Niesłuszny jest również zarzut apelacji obrońcy oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanych tym oskarżonym czynów z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. związany z przypisaniem im w szczególności zachowań polegających na kierowaniu gróźb pod adresem pokrzywdzonych, mimo że sami oskarżeni gróźb nie wypowiadali. W tym zakresie podzielić w całości należy stanowisko sądu I instancji, że istotą współsprawstwa nie jest to, aby każdy ze sprawców ze sobą współdziałających wypełnił wszystkie, w szczególności czasownikowe znamiona przypisanego im przestępstwa. W większości przypadków groźby kierowane były pod adresem pokrzywdzonych w sytuacji, gdy osobie wypowiadającej te groźby towarzyszyły inne osoby, które zachowanie to bez wątpliwości akceptowały, skoro nie ujawniły w żaden sposób swojej dezaprobaty w odniesieniu do sformułowanych gróźb. W istocie element związany z towarzyszeniem osobie wypowiadającej groźby liczby co najmniej kilku osób ocenić należało jako mający zwiększyć wymowę groźby, wykazując na gotowość do jej spełnienia przez nie jedną osobę a grupę osób. Nie może budzić wątpliwości również to, że to właśnie częsta obecność w pobliżu domu rodziny C. grupy osób, w skład której wchodził oskarżony miała wzbudzić u pokrzywdzonej B. C. (1) poczucie zagrożenia.

Zarzut apelacji obrońcy oskarżonych A. G. (1), A. L. i M. N. dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanych tym oskarżonym czynów z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zakresie, w jakim został uzasadniony wyłącznie na tym, że ustalenia te oparte zostały na dowodach niesłusznie uznanych za wiarygodne, uznać należy za wtórny do zarzutów dotyczących naruszenia art. 7 k.p.k. i w istocie zbędny. W ocenie sądu odwoławczego skuteczne podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczy wyłącznie sytuacji, w której prawidłowo ujawniono

dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny, a sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił, lecz ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, pominął wynikające z nich fakty istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają (błąd braku) lub wynikają, ale zostały zniekształcone (błąd dowolności), przy czym błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa). Mając świadomość istnienia również poglądów, które możliwość stawiania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wiąże także z przypadkami, gdy źródłem tego błędu są uchybienia natury procesowej, w szczególności naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wywodzonego z naruszenia prawa procesowego ma charakter wtórny i jest całkowicie zbędne, podobnie jak stawianie zarzutu naruszenia prawa materialnego z równoczesnym kwestionowaniem prawidłowości ustaleń faktycznych.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczącego czynnego udziału oskarżonych M. N. i A. L. w pobiciu D. P., jak też groźeniu pobiciem D. P. i pozostałym pokrzywdzonym, tj. D. D. (2), M. K. (1) oraz P. G. w celu zmuszenia ich do określonego zachowania wskazać należy, że ustalenia sądu I instancji wbrew twierdzeniom obrońcy wskazanych oskarżonych mają oparcie w konkretnych dowodach. Udział M. N. i A. L. w pobiciu D. P. w sposób jednoznaczny, pewny i konkretny potwierdziła w swoich zeznaniach świadek D. Z. (karta 819) wskazując, że obok M. S. (1) i R. M., także ci oskarżeni zdawali pokrzywdzonemu uderzenia pięściami i kopali go. Na A. L. jako osobę zadającą uderzenia D. P. wskazał w swoich zeznaniach jednoznacznie świadek K. K. (3) (karta 1010) Udziałowi M. N. i A. L. w pobiciu D. P. nie zaprzeczył w swojej relacji P. G., który wskazując w sposób pewny, że w pobiciu wzięli udział R. M. i M. S. (1), pozostałych oskarżonych rozpoznał jako uczestników zdarzenia, który również prawdopodobnie pobili pokrzywdzonego. Także z relacji pozostałych świadków obecnych na miejscu zdarzenia wynika, że D. P. nie został pobity przez dwóch napastników, ale co najmniej kilku (tak M. S. (2) – karta 897 – verte, D. P. - karta 926 verte). Świadek B. J. opisała trójkę napastników zadających uderzenia pokrzywdzonemu we fragmencie zdarzenia, które obserwowała z autobusu. (karty 768-759) Oparcie ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu całego zdarzenia z dnia 31 października 2018 roku na relacjach wskazanych świadków, po tym jak zostały one uznane za wiarygodne z przyczyn rzeczowo wskazanych, logicznych i niebudzących jakichkolwiek zastrzeżeń w świetle zasad doświadczenia życiowego, było uprawnieniem sądu I instancji, i nie może być uznane za błąd w ustaleniach faktycznych, tym bardziej, że w relacjach pozostałych świadków zdarzenia próżno szukać zaprzeczenia wersji przebiegu zdarzenia przedstawionej przez świadka D. Z..

W zakresie, w jakim obrońca M. N. i A. L. kwestionuje udział oskarżonych w popełnieniu przestępstw z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na szkodę D. P., D. D. (2), M. K. (2) oraz P. G. w oparciu o tezę, że oskarżeniu ci nie kierowali gróźb pod adresem pokrzywdzonych, wskazać należy, że nawet brak słownego wyartykułowania przez sprawców tego przestępstwa groźby pobicia pokrzywdzonych nie świadczy o tym, aby groźba taka nie została w sposób jednoznaczny wyrażona. Forma groźby nie ma znaczenia. Groźba może być wyraźna lub dorozumiana. Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana. Jeszcze na gruncie Kodeksu karnego z 1932 r. Sąd Najwyższy w wyroku z 18.01.1934 r., I K 927/33, OSNK 1934/6, poz. 110, słusznie zauważył, iż „groźba bezprawna może nie być wyrażona słowami, lecz i gestem, wyrazem twarzy, w ogóle zachowaniem się grożącego, byle tylko w sposób zrozumiały dla pokrzywdzonego dawała im poznać swoją treść”. Zgodny w tym zakresie opis zdarzenia przedstawiony przez świadków przekonuje o tym, że groźba ta została wyrażona przede wszystkim przez zagrozenie drogi i uniemożliwienie pokrzywdzonym oddalenia się z miejsca zdarzenia oraz przez przewagę wiekową i fizyczną sprawców nad małoletnimi pokrzywdzonymi. Żaden z pokrzywdzonych nie miał jakichkolwiek wątpliwości w odczytaniu tego, co stałoby się, gdyby próbował odmówić sprawcom podania swojego imienia i nazwiska, bądź też starał się opuścić miejsce zdarzenia wsiadając do autobusu.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w odniesieniu do dowodów z zeznań świadków zdarzenia z dnia 31 października 2018 roku uznać należy za całkowicie błędny, skoro nie opiera się on na próbie zakwestionowania prawidłowości uznania przez sąd za wiarygodne dowodów stanowiących źródło ustaleń faktycznych, lecz sprowadza się do zakwestionowania

faktów, jakie w oparciu o te dowody można ustalić. W istocie więc zarzut ten powiela zastrzeżenia autora apelacji sformułowane w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

W odniesieniu do zarzutów rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu A. G. (1) oraz M. N. w wymiarze po 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności za przypisane im ciągi przestępstw z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wskazać należy, że uprzednia niekaralność, młodociany wiek oskarżonych, jak też wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonych zostały w wystarczającym stopniu uwzględnione przez sąd I instancji jako okoliczności łagodzące. Wypada przypomnieć, że przypisanie oskarżonym czynów o charakterze chuligańskim zobowiązywało sąd zgodnie z art. 57a § 1 k.k. do wymierzenia kary nie niższych od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, zaś wymierzenie jednej kary za ciąg przestępstw zwiększało zagrożenie karą do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a więc do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzone oskarżonym kary zbliżone są tym samym do dolnej granicy zagrożenia. Uprzednia niekaralność oskarżonych, jak i ich młodociany wiek muszą przy tym zostać skonfrontowane z jednej strony z wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynów wynikającym m.in. z towarzyszącej oskarżonym oczywiście błahej motywacji oraz publicznego sposobu działania, a w końcu z faktem, że wymierzone kary obejmuje 3 przestępstwa A. G. (1) i 2 przestępstwa M. N.. Pamiętać przy tym należy, że młodociany wiek oskarżonego i wynikająca z art. 54 § 1 k.k. dyrektywa kierowania się przez sąd w pierwszej kolejności wychowawczymi celami kary wcale nie przesądza konieczności orzekania wobec młodocianego sprawcy kary łagodnej i pobłażliwego traktowania. Brak możliwości takiego właśnie potraktowania oskarżonych wynika m.in. z faktu, że mimo przedstawienia im w niniejszym postępowaniu pierwszych zarzutów popełnienia przestępstwa w dniu 8 czerwca 2018 roku, już po tym fakcie i zastosowaniu wobec nich wolnościowych środków zapobiegawczych popełnili oni kolejne przestępstwa, wykazując przez to utrwalony i trudny do skorygowania negatywny stosunek do obowiązku przestrzegania reguł porządku prawnego. Także potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wymagała odpowiednio surowego potraktowania obu oskarżonych, w szczególności w kontekście okoliczności, iż popełnione przez oskarżonych czyny miały charakter chuligański. Oskarżeni działając w grupie w sposób jawny i kierując się wyłącznie motywacją związaną z przynależnością do grupy kibiców drużyny piłkarskiej w sposób wręcz ostentacyjny wykazali brak respektu dla porządku prawnego. Łagodne traktowanie przestępców tej kategorii mogłoby stworzyć niedające się zaakceptować wrażenie tolerancji państwa dla stosowanej przez grupy kibiców przemocy i naruszania przez nią podstawowych podlegających ochronie dóbr innych obywateli. Zachowanie oskarżonych zasługuje na szczególne napiętnowanie także z tego powodu, że swoją przemoc skierowali oni nie przeciwko innym kibicom dążącym do konfrontacji i godzącym się na wzajemną przemoc, lecz przeciwko osobom, które w żaden sposób nie dążyły do konfrontacji. Sam fakt kibicowania przez R. C. innej drużynie piłkarskiej nie może być przy tym uznany za zachowanie konfrontacyjne.

W odniesieniu do zarzutów apelacji oskarżonego R. M. wskazać należy w pierwszej kolejności, że dziwić musi próba sprowokowania kwestii wady wzroku W. H. dopiero w apelacji i brak inicjatywy dowodowej ze strony obrońcy w toku postępowania przed sądem I instancji. Niezależnie od tego hipoteza, iż wada wzroku świadka uniemożliwiła mu obiektywnie postrzeżenie cech wyglądu sprawców wyważenia drzwi w mieszkaniu rodziny C. w dniu 2 grudnia 2018 roku oparta jest na założeniu, że świadek krytycznego dnia nie używała szkieł korekcyjnych. Założenie to z kolei wynikać ma wg twierdzeń obrońcy z zeznań matki świadka K. H.. Problem jednak w tym, że K. H. w żadnym momencie swoich zeznań nie wskazała, aby jej córka w dniu 2 grudnia 2018 roku nie miała okularów. Opisując problemy zdrowotne córki ze wzrokiem podała, że córka słabo widzi bez okularów, miała operacje na zaćmę w styczniu i czerwcu 2018 roku a od października 2018 roku nowe okulary. Okoliczności, iż wada wzroku uniemożliwiła jej dokładne postrzeżenie sprawców wyważenia drzwi, nie podnosiła przy tym nawet sama W. H.. Trudno w takiej sytuacji zarzucać sądowi braku inicjatywy dowodowej w zakresie zbadania wady wzroku świadka i możliwości jego postrzegania. Depozycje K. H. nie trudno przy tym odczytać jako próbę zdyskredytowania wartości zeznań jej córki motywowaną chęcią uniknięcia przez córkę, jak i jej rodzinę ewentualnych negatywnych reperkusji ze strony oskarżonych i związanej z nimi grupy kibiców.

W zakresie w jakim obrońca oskarżonego R. M. upatruje uchybienia w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. w związku z nieuwzględnieniem okoliczności, iż do momentu zeznań złożonych przez pokrzywdzonych w grudniu 2018 roku

nie wskazywali oni na R. M. jako osoby będące w grupie osób nachodzących pokrzywdzonego R. C. w miejscu jego zamieszkania, wskazać należy, że na okoliczność nachodzenia pokrzywdzonych w miejscu zamieszkania przed grudniem 2018 roku, B. C. (2) została przesłuchana tylko jeden raz tj, w sierpniu 2018 roku. Choć w istocie nie wskazała z imienia i nazwiska osoby R. M., to jednak podając nazwiska N., K. i L. jednoznacznie wskazywała, że osobom tym towarzyszyło wielu innych chłopców, których nazwisk nie zna. Przesłuchiwany na okoliczność nachodzenia go w miejscu zamieszkania i kierowania pod jego adresem gróźb R. C. w dniu 18 listopada 2018 roku zaprzeczył faktom podanym przez swoją matkę. Po raz kolejny został przesłuchany dopiero po zdarzeniu z dnia 2 grudnia 2018 roku i wówczas zmienił swoje zeznania w przedmiocie nachodzenia go w miejscu zamieszkania i kierowania pod jego adresem gróźb i wskazał jednoznacznie, że w grupie osób nachodzących go jak też kierujących pod jego adresem gróźby był m.in. R. M., a jego wcześniejsze zeznania podyktowane były obawą przed oskarżonymi. Także B. C. (1) składając zeznania po zdarzeniu z dnia 2 grudnia 2018 roku wskazała już jednoznacznie R. M. jako osobę, która wspólnie z innymi groziła jej i nękała, jak też groziła jej synowi R. C.. W takiej sytuacji jedynie fakt niewskazania imienia i nazwiska R. M. przez B. C. (1) w jej zeznaniach z sierpnia 2018 roku może stanowić rzeczywiste źródło wątpliwości, na które powołuje się obrońca. Nie sposób jednak w oparciu tę niekonsekwencję zbudować tezy o niewiarygodności zeznań B. C. (1). Wielość osób uczestniczących w opisywanych przez nią zdarzeniach, jak też fakt, że ich nazwiska były jej znane wyłącznie z relacji syna R. C., mogły być całkowicie wytłumaczalnym w świetle zasad doświadczenia życiowego powodem, dla którego dane R. M. nie pojawiły się w jej wcześniejszej relacji. Wypada przy tym wskazać, że sam R. M. nie kwestionował nawet faktu swojej kilkukrotnej obecności pod domem rodziny C..

Całkowicie nie przekonuje próba podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonych w oparciu o tezę, że oskarżony R. M. z uwagi na to, że wcześniej nie przedstawiono mu żadnego zarzutu popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonych C., nie miał motywów, aby podejmować działania mające na celu wywarcie wpływu w szczególności na treść zeznań złożonych przez R. C.. Działania oskarżonego R. M. nie były przecież podejmowane jednoosobowo. Działał on wspólnie z M. N. i A. G. (1), którzy wiedzieli o złożeniu obciążających ich zeznań przez R. C.. Również w przypadku tego oskarżonego podjęcie działań mających wymusić na pokrzywdzonym zmianę relacji odczytać można nie tyle jako obliczone na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez M. N. i A. G. (1), ale w większej mierze za próbę wymuszenia zachowania zgodnego z omówionym już wyżej standardem manifestowanym jawnie przez grupę kibiców, do której należeli wszyscy oskarżeni, który zakazywał im jakiejkolwiek współpracy z Policją.

Nie sposób również skutecznie zakwestionować prawidłowości uznania przez sąd I instancji relacji złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez świadków V. H. i D. C. (1) za wiarygodne mimo odmiennej treści relacji tych świadków złożonych przed sądem. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti szczegółowo wyjaśnił powody, dla których nie dał wiary relacjom świadków z postępowania sądowego. Apelacja obrońcy oskarżonego R. M. pozo omówioną wyżej kwestią wady wzroku V. H. nie zawiera żadnych argumentów mających wykazać, że powołane przez sąd I instancji powody oparcia się na zeznaniach z postępowania przygotowawczego są nielogiczne czy też sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Wobec braku pola dla rzeczowej polemiki z argumentami skarżącego sądowi odwoławczemu pozostaje wskazanie, że w argumentach sądu ad quo nie znalazł żadnych luk logicznych ani twierdzeń sprzecznych z doświadczeniem życiowym.

Wskazane przez obrońcę oskarżonego R. M. dotyczące przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie wyjaśnień tego oskarżonego uzasadnione zostało konsekwencją oskarżonego w zaprzeczaniu części stawianych mu zarzutów, jak też treścią zeznań D. Z., A. P. oraz A. D., które miały potwierdzić alibi oskarżonego w odniesieniu do zajścia z 2 grudnia 2018 roku związanego z wyważeniem drzwi w mieszkaniu rodziny C.. Sąd I instancji jednakże szczegółowo i logicznie uzasadnił powody, dla których zeznania wskazanych świadków nie dały mu podstaw dla uznania tych relacji za wiarygodne we wskazanym zakresie. I w tym przypadku, mimo licznych argumentów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, apelujący w żaden sposób nie próbuje wykazać ich sprzeczności z logiką czy też zasadami doświadczenia życiowego. Nie jest rolą sądu odwoławczego powielanie argumentacji sądu I instancji, stąd skarżącego wypada odesłać w tym zakresie do uważnej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przy równoczesnym wyrażeniu przez sąd odwoławczy pełnej aprobaty dla argumentów sądu I instancji jako znajdujących wsparcie w treści dowodów, zgodnych z regułami rozumowania oraz doświadczeniem życiowym.

Wyjaśnienia oskarżonego R. M. zdaniem jego obrońcy miały znaleźć wsparcie także w zeznaniach A. B. w odniesieniu do zdarzenia pod kościołem z dnia 30 maja 2018 roku, gdzie wg relacji świadka oskarżony R. M. miał wskazać, że powodem jego pretensji do R. C. miały być rzekome groźby kierowane przez pokrzywdzonego wobec oskarżonego. Problem w tym, że z zeznań świadka wynika jedynie tyle, że na rzekome groźby powoływać miał się nie oskarżony, a małoletni K. K. (2), a przy tym groźby te miały sprowadzać się do zamieszczenia przez pokrzywdzonego na koncie (...)wpisu grożącego połamaniem nóg kibicom (...). Okoliczności te w żadnym razie nie usprawiedliwiały działań oskarżonego R. M. a równocześnie, nie zaprzeczają motywom jego działania związanym z chęcią wymuszenia na pokrzywdzonym zaniechania współpracy z Policją, jak też nie mogą mieć żadnego związku z działaniami podejmowanymi przez oskarżonego na szkodę B. C. (2).

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd odwoławczy nie znalazł podstaw dla uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego R. M. dotyczących naruszenia prawa procesowego przy ocenie wiarygodności dowodów. W konsekwencji za bezzasadny uznać należało również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego źródłem miało być wyłączenie przekroczenie granic swobodnej oceny wiarygodności poszczególnych dowodów.

W zakresie w jakim obrońca R. M. zarzuca wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do czynów przypisanych w punktach 28 i 29 zaskarżonego wyroku należy wskazać, że uchybienie, na które w rzeczywistości wskazuje uzasadnienie zarzutu apelacji, ocenić należy jako naruszenie prawa materialnego, skoro skarżący nie kwestionuje prawidłowości ustalonego przez sąd przebiegu zdarzenia z dnia 31 października 2018 roku, lecz fakt zakwalifikowania zachowania oskarżonego w czasie tego zdarzenia jako odrębnych czynów na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych, a przy tym jako dwóch odrębnych przestępstw: pobicia D. P. i zmuszania tego pokrzywdzonego groźbą pobicia do określonego zachowania.

W ocenie sądu odwoławczego i ten zarzut uznać należy za bezzasadny. Przyjęty przez sąd I instancji przebieg zdarzenia jednoznacznie przecież wskazuje, że żądanie podania imienia i nazwiska w stosunku do każdego z pokrzywdzonych było formułowane odrębnie i sukcesywnie, co pozwala wyodrębnić w stosunku do poszczególnych pokrzywdzonych zespoły zachowań współsprawców przestępstwa. Sam fakt, że żądaniom kierowanym do poszczególnych pokrzywdzonych towarzyszyła ta sama groźba pobicia wyrażona zachowaniem sprawców związanym z otoczeniem pokrzywdzonych i uniemożliwieniem im oddalenia się z miejsca zdarzenia, nie daje podstaw dla uznania wszystkich zachowań podjętych na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych jako jednego czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k.k. Wobec faktu, że działania sprawców dotyczyły naruszenia dóbr osobistych (wolności) poszczególnych pokrzywdzonych, przeszkodą dla uznania zachowań oskarżonych jako jednego czynu ciąglego w rozumieniu art. 12 § 1 k.k. była treść tego przepisu, zgodnie z którym jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Także w odniesieniu do zachowań sprawców na szkodę D. P. przebieg zdarzenia wskazuje jednoznacznie na to, że w pierwszej kolejności sprawcy, wśród nich R. M., pod groźbą pobicia skierowali w stosunku do tego pokrzywdzonego żądanie podania imienia i nazwiska w celu powiązania z kontem na portalu społecznościowym (...) i klubem piłkarskim „(...)” a następnie dopiero po ujawnieniu na koncie pokrzywdzonego wpisu świadczącego o polubieniu wszystkich zespołów ekstraklasy wzięli udział w pobiciu tego pokrzywdzonego.

Z urzędu sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie dotyczącym kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym A. L. i R. M. w punktach 17 i 27 zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 455 k.p.k. nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Błędną kwalifikacją dostrzeżoną przez sąd odwoławczy dotyczyła podwójnego powołania art. 12 § 1 k.k. przy kwalifikacji przypisanych oskarżonym czynów, które polegały na wielokrotnym i rozciągniętym w czasie kierowaniu pod adresem pokrzywdzonej B. C. (2) gróźb popełnienia przestępstwa, które to zachowanie prawidłowo zakwalifikowano jako czyn ciągły z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Przy jednoczesnym uznaniu, że działania sprawców w ramach jednego czynu zgodnie z art. 11 § 2 k.k. polegały na uporczywym nękanii pokrzywdzonej tj. wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. zbędnym było powoływanie w kwalifikacji tego czynu ponownie art. 12 § 1 k.k. skoro przestępstwo uporczywego nękania z uwagi na znamię uporczywości ze swej istotny i

wielość zachowań wynikającą ze znamion tego czynu zabronionego jest przestępstwem wieloczynowym, do którego nie ma zastosowania instytucja czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k.

Nie znajdując innych nie podniesionych w apelacjach a podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w pozostałym zakresie.

Wobec perspektywy odbywania przez oskarżonych kar bezwzględnych pozbawienia wolności i ograniczone z tego powodu ich możliwości zarobkowe, sąd odwoławczy uznał, że zapłata przez oskarżonych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłoby dla nich zbyt uciążliwe. Z tego powodu w myśl art. 624 § 1 k.p.k. oskarżonych zwolniono z obowiązku zapłaty tych kosztów, a wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.